

Posudek na bakalářskou práci Marie Burianové **Fenomén tzv. „Comfort women“ v Koreji. Fakta, vývoj a politické** **aspekty.**

Práce Marie Burianové se týká dosud nevyřešeného a zřejmě i nevyřešitelného fenoménu tzv. *üanbu*, také *comfort women* (žen, které byly nucené pracovat jako prostitutky pro japonskou armádu ve 30.-40. letech 20. století v nejrůznějších místech Asie). Jejich existence byla dlouhou dobu zamlčována, později popírána, od 90. let minulého století – s prvními výpověďmi bývalých *üanbu* – se však staly výraznou politickou kartou pro každé jednání mezi Koreou a Japonskem, také předmětem zájmu nejrůznějších korejských i mezinárodních společností a organizací, včetně OSN.

Práce se drží zadání se všech bodech; po poněkud zbytečném historickém úvodu a vysvětlení postavení ženy v korejské tradiční společnosti je členěná do několika logických celků. V kapitole II se detailně zmiňuje, na základě zaznamenaných výpovědí, o původu a motivech odvězení či přijetí práce korejských dívek a o jejich skutečném „poslání“. Další podkapitola stejně popisuje armádní zařízení, ve kterých dívky pracovaly a způsob jejich fungování až po konec války. S koncem války ovšem pro téměř všechny *üanbu* nezačal nový život, protože si ze své „služby“ odnesly trvalé psychické i fyzické následky a málokterá byla schopná se začlenit do stále tradičně strukturované společnosti.

Kapitola III se v prvních podkapitolách snaží o popis vývoje po prvních svědectvích z počátku 90. let, tedy o pojetí *üanbu* z hlediska korejské společnosti. Zmiňuje nejen celý dlouhý proces, během něhož se jednotlivé ženy ke své minulosti přiznávaly, ale zejména reakce korejské společnosti (zde spíše pozitivní ohlasy, vznik nevládních společností a organizací pro výzkum a pomoc bývalým *üanbu*), a pojímá celou záležitost z obecně lidského, resp. humanitárního hlediska i práva.

Celá kapitola IV se věnuje mezinárodnímu ohlasu *üanbu*, stanovisek všech zúčastněných zemí, včetně právní a morální zodpovědnosti Japonska, které, bohužel, z pro něj pochopitelných důvodů o většině svých válečných zločinů dodnes mlčí nebo je popírá.

Práci doplňují důležité textové i obrazové přílohy, které nejsou pouhou okrasou, ale výrazným výpovědním a demonstračním materiálem.

Práce je přehledná co se struktury týče, přesná a důsledná v informacích a argumentaci, snaží se, přestože v této otázce nelze zaujmout jiný než subjektivní postoj, o objektivitu a vyvážený pohled. Oceňuji i věcný, opatrný a velmi dobře vyargumentovaný závěr (i když stanoviska autorka podává i ve všech dílčích celcích). Z věcného hlediska není práci až na drobnosti co vytknout, dostatečná je i bibliografie. Autorce doporučuji – už proto, že jde o poměrně významné a aktuální téma – zabývat se jím během plánovaného pobytu v Koreji, kde je bude možné doplnit o autentické výpovědi a materiály. Co práci hyzdí, jsou chyby v transkripci, které se objevují zejména v přílohách a které je třeba před definitivním odevzdáním práce opravit.

Z uvedeného vyplývá, že práci Marie Burianové považuji za výrazně zdařilou, a proto ji jednoznačně **doporučuji k obhajobě.**

Navrhované hodnocení: výborně (s podmínkou oprav transkripce a některých drobných chyb)

V Söulu, 15. 6. 2007

Doc. Miriam Löwensteinová